

† Μητροπολίτου Κυπριανού

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες
Κήρυκος καὶ Ἰουλίττα

† Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Κήρυκος καὶ Ἰουλίττα

Ἐποδείγματα Χριστιανικῆς σταθερότητος,
ὁμολογίας καὶ ἀθλήσεως

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Μαρτύρων
Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
Φυλὴ Ἀττικῆς
Μάϊος 1997

«Ὁμολογηταὶ» καὶ «Ζεστοὶ» ἐν Κυρίῳ

«Οἶδα σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἢ ἢ ζεστός· οὕτως ὅτι κλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀποκαλ. γ' 15-16).

(Ξέρω καλὰ τὰ ἔργα σου. Οὔτε ψυχρὸς εἶσαι [στὴν πίστι] οὔτε ζεστός. Μακάρι νὰ ἦσουν ψυχρὸς ἢ ζεστός. Ἔτσι, ἐπειδὴ εἶσαι κλιαρὸς καὶ δὲν εἶσαι οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, θὰ σὲ ξεράσω ἀπὸ τὸ στόμα μου).

Οἱ λόγοι αὐτοί, τοὺς ὁποίους ἀπευθύνει ὁ Κύριός μας στὸν ἐπίσκοπο τῆς Λαοδικείας στὴν Ἱερὰ Ἀποκάλυψη, ἀρμόζουν δυστυχῶς στοὺς περισσοτέρους Χριστιανούς τῶν ἡμερῶν μας.

Οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ πολλὰς φορὰς μὲ τὴν κλιαρότητα τῆς ἀγάπης τοὺς πρὸς τὸν Χριστὸν μας, δὲν εἶναι ὅπως τοὺς θέλει ὁ Θεός, δηλαδὴ τὸ πνευματικὸ «φῶς» καὶ «ἄλας» τῆς γῆς (Ματθ. ε' 13, 14).

Γιατὶ ὅμως συμβαίνει αὐτό;

Διότι ἀπλούστατα οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι

«ζεστοί» ἐν Κυρίῳ: δὲν ἀγαποῦν θερμὰ τὸν Σωτῆρα μας, δὲν εἶναι ζηλωταὶ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἀγίων ἐντολῶν Του.

Γι' αὐτὸ τοὺς λείπει τὸ εὐλογημένο θάρρος τῆς ὁμολογίας, τὸ ὁμολογιακὸ πνεῦμα καὶ φρόνημα...

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν ἐπηρεασθῆ βαθύτατα ἀπὸ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα· ἔχουν κυριευθῆ ἀπὸ τὴν φιλοδοξία, τὴν φιλαργυρία καὶ τὴν φιληδονία, δηλαδὴ ἔχουν ὑποδουλωθῆ στὸν ἐγωϊσμό, τὴν ἀφιλαδελφία καὶ τὴν σαρκολατρεία.

Ἔτσι ὁμως διώχνουν τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ καρδιά τους παγώνει καὶ τοὺς κυριεύει ἡ ἀδιαφορία...

Εἶναι ἐπόμενο λοιπὸν νὰ αισθάνωνται μειονεκτικὰ ὅταν εὐρίσκωνται σὲ ἓνα κοσμικὸ περιβάλλον· νὰ ἐντρέπωνται νὰ ἐκδηλώσουν τὴν Πίστι τους· νὰ φοβοῦνται νὰ ὁμολογήσουν τὴν χριστιανικὴ τους ιδιότητα, βεβαίως μὲ ταπείνωσι καὶ διάκρισι καὶ ὅταν τὸ ἀπαιτοῦν οἱ περιστάσεις.

Καὶ ἐνῶ ὁ Χριστὸς μας εἶναι «*Θεὸς ζηλωτῆς*», δηλαδὴ μᾶς θέλει ἀποκλειστικὰ ἰδικούς του καὶ ὄχι νὰ λατρεύουμε τὸν θεὸ τοῦ κόσμου καὶ τῶν παθῶν μας· καὶ ἐνῶ ὁ Σωτῆρας μας εἶναι ὁ Νυμφίος τῶν ψυχῶν μας καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ εἴμεθα ἐνωμένοι μὲ πολλὴ ἀγάπη μαζί Του, δυστυχῶς ὑπάρχουν Χριστιανοί,

οί όποιοι σκέπτονται, τὶ θὰ πῆ γι' αὐτοὺς ό κόσμος, μήπως τοὺς περιγελάσουν καὶ χλευάσουν καὶ «πέση ἡ ὑπόληψί τους»!...

Ἔτσι π.χ. αποφεύγουν νὰ κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ὅταν διέρχονται ἔξω ἀπὸ κάποιον Ἱερὸ Ναὸν ἢ ὅταν τυχὸν κάθονται στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φᾶνε μαζὶ μὲ πρόσωπα κοσμικοῦ φρονήματος.

Δηλαδή, σὲ τελικὴ ἀνάλυσι, περιφρονοῦν καὶ λυποῦν, ὡς ἀχάριστοι, Ἐκεῖνον ποὺ ἐσταυρώθη γι' αὐτοὺς καὶ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ Τοῦ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη τους.

Ἄλλοι πάλι Χριστιανοί, ἀπὸ ἐντροπὴ καὶ δειλία, χαλοῦν εὐκόλα τὴν νηστεία τους, ὅταν εἶναι ἡμέρες ἢ περίοδοι ποὺ ἀπαγορεύονται τὰ ἀρτύσιμα φαγητά, διότι δὲν θέλουν δῆθεν νὰ προσβάλουν ἐκείνους ποὺ - ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀδιαφορία - δὲν νηστεύουν!...

Μάλιστα ὑπάρχουν κι ἐκεῖνοι ποὺ πέφτουν ἀκόμη πιὸ χαμηλά: ἀνέχονται ἀδιαμαρτύρητα ἐκείνους, οἱ όποιοι ἐνώπιόν τους ἐκστομίζουν φοβερὲς βλασφημίες, βεβηλώνοντας κάθε ἱερὸ καὶ ὅσιο τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας!...

Πόνος κυριεύει τὴν καρδιά μου, ὅταν ἀντιμετωπίζω τὸ θλιβερὸ φαινόμενο τέτοιων χλιαρῶν Χριστιανῶν καὶ στὴν ἐπιθυμία μου νὰ τοὺς βοηθήσω νὰ

νὰ γίνουν «ζεστοὶ» γιὰ τὸν Κύριό μας, προβαίνω στὴν ἔκδοσι τοῦ φυλλαδίου αὐτοῦ.

Περιέχει πολὺ περιληπτικὰ τὸν Βίο καὶ τὸ Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Κηρύκου, ὁ ὁποῖος - ἂν καὶ ἦταν τριετὲς νήπιο - ἀνεδείχθη μεγάλος Ὁμολογητὴς τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας· ἐπίσης καὶ τῆς μητρὸς του Ἁγίας Ἰουλίττης.

Ἔτσι, ἐλπίζω αὐτὸ τὸ φυλλαδιάκι νὰ ὑπενθυμί-
ζη στοὺς Χριστιανούς μας συνεχῶς τὸ σωτήριο χρέος
τῆς Ὁμολογίας, ὅπως αὐτὸ ἀπορρέει ἀπὸ τοὺς λό-
γους τοῦ Χριστοῦ μας:

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν Ἐμοὶ ἔμπροσθεν
τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγὰρ ἐν αὐτῷ ἔμπρο-
σθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν
ἀρνήσεταιί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι
αὐτὸν καγὰρ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν
Οὐρανοῖς» (Ματθ. ι' 32-33).

Βίος καὶ Μαρτύριον τῶν Ἁγίων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης τῆς μητρὸς αὐτοῦ

Ἡ Ἁγία Ἰουλίττα ἤγκμασε κατὰ τοὺς δεινοὺς καὶ τρικυμιώδεις χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ (284-305), τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ διώκτου τῶν Χριστιανῶν.

Κατήγετο ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον τῆς Λυκαονίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἦταν μία ἀπὸ τὶς πλέον εὐλαβεῖς καὶ πιστὲς Χριστιανές.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της, πολὺ νέα ἀφιερώθηκε στὴν ἀνατροφή τοῦ βρέφους της, τὸ ὁποῖον ἐβάπτισε μὲ τὸ ὄνομα Κήρυκος.

Μέχρι δὲ τὴν ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν τοῦ ἐδίδασκε μὲ περισσὴ φροντίδα καὶ ἐπιμέλεια, ἰδίως ὅμως μὲ τὸ παράδειγμά της, τὴν πίστι καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦ Χριστό, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μὲ τὴν προσευχή, τὴν ἀγία καὶ ἐνάρετη ζωή, τὴν συμμετοχὴ στὰ Ἅγια Μυστήρια καὶ τὴν ὁμολογία τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός Του.

Ὄταν τὰ θύματα τοῦ διωγμοῦ κατὰ τῶν

Χριστιανῶν πολλαπλασιάσθησαν, ἡ Ἁγία Ἰουλίτα πῆρε τὸν μικρὸ καὶ πολυαγαπημένο της Κήρυκο καὶ κατέφυγε στὴν Σελεύκεια τῆς Κιλικίας.

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ ἡ φλόγα τοῦ διωγμοῦ ἐμαίνετο...

Ἔτσι ἡ Ἁγία κατέφυγε στὴν Ταρσό, τὴν γενέτειρα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου.

Ἐκεῖ ὁ ἡγεμόνας τῆς πόλεως, ὀνόματι Ἀλέξανδρος, ἄνθρωπος ἄγριος καὶ θηριώδης, ἔμαθε γιὰ τὴν Ἁγία καὶ τὴν ἐκάλεσε σὲ ἀπολογία.

Βλέποντας τὴν στοργή, ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὸν μικρὸ χαριτωμένο ἄγγελό της, τὸν Κήρυκο, προσεπάθησε νὰ νικήσῃ τὴν Πίστι της μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου της.

Ὅμως ἡ Ἁγία παρέμεινε σταθερὴ καὶ ἀπτόητη καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ προσφερθῇ θυσία ζῶσα καὶ ἄμωμος, μαζὶ μὲ τὸν μικρὸν υἱὸν της, παρὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν εὐσέβεια.

Τότε ὁ ἡγεμόνας ἄρπαξε μὲ θυμὸ ἀπὸ τὶς μητρικὲς ἀγκάλες τὸν μικρὸ Κήρυκο καὶ ἄρχισε νὰ τὸν καλοπιάνῃ, νὰ τὸν θωπεύῃ καὶ νὰ τὸν ἀσπάζεται, γιὰ νὰ κάμψῃ τὴν μητέρα καὶ νὰ τὸν ἐλκύσῃ μὲ τὸ μέρος του.

Ὅμως, ὁ Κύριός μας, ὁ σοφίζων καὶ φωτίζων τὰ νήπια, ἔδωσε διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «στόμα καὶ σοφίαν» (Λουκ. κα' 15) στὸν μικρὸ στὴν ἡλικία καὶ μέγα στὴν ὁμολογία Κήρυκο.

Τὸ θεοφώτιστο νήπιο ἄρχισε νὰ ἐπικαλῆτε μὲ φωνὴ ὑποφελλίζουσα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ φωνάζη: «Εἶμαι Χριστιανός!... Ἄφησέ με νὰ πάω στὴν μητέρα μου»!

Μάλιστα, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸν τύραννο, ἄρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ καὶ νὰ τὸν κλωτσᾷ στὴν κοιλιά, λέγοντας καθαρὰ καὶ ἐπίμονα: «Ἐγὼ τὸν Χριστὸν ἀγαπῶ»!

Ὁ ἡγεμόνας Ἀλέξανδρος, μὴ ὑποφέροντας τὰ κτυπήματα τοῦ μικροῦ Κηρύκου καὶ ιδίως τὴν ἦττα καὶ τὸ ὄνειδος ἀπὸ τὴν Ὁμολογία του, ἐξεμάνη καὶ μὲ ἀγριότητα καὶ ἀπανθρωπία ἔρριψε τὸ νήπιο ἀπὸ τὶς σκάλες τοῦ κριτηρίου, λακτίζοντάς το μὲ δύναμι.

Τὸ δὲ μακάριο νήπιο κτυπήθηκε στὴν κεφαλὴ θανάσιμα καὶ παρέδωσε στὸν Δεσπότη Χριστὸ τὴν ἀγία καὶ ἀθῶα ψυχούλα Του.

Ἔτσι ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ ἐνδόξως τὸν στέφανο τῆς Ὁμολογίας καὶ Ἀθλήσεως.

Στὸ θέαμα αὐτό, ἡ τρισμακαρία μητέρα τοῦ

παιδομάρτυρος, νικήσασα τὴν φύσι μὲ τὴν Πίστι
στὸν Χριστὸ καὶ χαίρουσα καὶ εὐχαριστοῦσα τὸν
Θεό, εἶπε στὸν τύραννο:

«Ὅπως συνέτριψες τὴν κεφαλὴ τοῦ τέκνου
μου, ἔτσι θὰ συντριβῇ, σκληρὸ καὶ κακοῦργε
ἄρχοντα, ἢ ψευδοθρησκεία σου»...

Ἡ μητρομάρτυς Ἁγία Ἰουλίττα, ἀφοῦ δοκι-
μάσθηκε μὲ φρικτὰ κολαστήρια καὶ δὲν ἀρνήθηκε
τὸν γλυκύτατό μας Ἰησοῦ, τέλος ἀποκεφαλίσθηκε
τὸ ἔτος 304 καὶ ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ Μαρτυ-
ρίου, γιὰ νὰ συναγάλλεται μὲ τὸν τριετῆ ἀμνό της
Ἁγιο Κήρυκο καὶ νὰ δοξάζωνται μαζὶ στοὺς
οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους καὶ στὴν γῆ ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Ἁγία μας Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τελεῖ τὴν
μνήμη τους τὴν 15ῃ Ἰουλίου.

* * *

Ὁ Βίος, ἢ Ὁμολογία καὶ τὸ Μαρτύριο τῶν
Ἁγίων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης ἀποτελοῦν πράγ-
ματι ἕναν ἰσχυρὸ ἔλεγχο γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς
ἐποχῆς μας καὶ μίαν διαρκῆ ὑπόμνησι τοῦ χρέους
καὶ τῆς εὐθύνης μας νὰ τοὺς μιμηθοῦμε, ἐφ' ὅσον
ἐφ' ὅσον ἡ Πίστις μας στηρίζεται στὰ Αἵματα

ὁδηγητικῶν μορφῶν, οἱ ὁποῖες ἐθυσίασαν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Σωτῆρος μας.

Εἶθε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ δίδῃ στοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τὴν Χάριν τῆς Ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Ὄνόματός Του καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν σωτηρίων ἐντολῶν Του, πρὸς σωτηρίαν αἰώνιον. Ἀμήν!

Η Αγία Εφραίμ με τον
Πατέρα Πρωτόπρεσβυτερο της Εφεσου